

ligesom ogsaa vedkommende Kollegier saavel straks, som for Fremtiden, senest inden 3 Maaneder at regne fra den Tid, da en Vakance er indtraadt, have at gøre allerunderdanigst Indberetning om de særlige Omstændigheder, som i enkelte Tilfælde maatte være til Hinder for denne Vor allerhøjeste Villies nøjagtige Efterkommelse.“ Det var den absolutte Konges Ord til sine Ministre. Det fremgaar heraf, at naar en Minister lader et Embede henstaa ubesat i mere end 3 Maaneder, kan dette kun passere, saafremt der til Forsvar herfor kan anføres ganske særlige Omstændigheder, som hindre Embedets Besættelse, og at det er forelagt Ministeren i det Tilfælde at indgive udtrykkelig Indstilling til Majestæten for at faa Tilladelse til at lade Embedet henstaa ubesat. Det er imidlertid i de foreliggende Tilfælde ikke lykkedes os at faa oplyst, hvorvidt saadanne Indstillinger ere skete, og hvilke de særlige Omstændigheder ere, som for hvert enkelt af disse 5 Embeder ere til Hinder for dets Besættelse. Det er overhovedet meget ubestemte Svar, vi have faaet paa vore Spørgsmaal. Eksempelvis skal jeg nævne, at Udvalget spurgte den ærede Kultusminister, hvor længe Professoratet i det rets- og statsvidenskabelige Fakultet skulde staa ledigt; dertil svarede Ministeren — jeg citerer ham ordret —: „Det har jeg ikke hørt noget om“. Da Ministeren yderligere blev presset, sagde han: „Jeg skal spørge Finansministeren“. Vi have imidlertid ikke faaet at vide, hvad Finansministerens Svar er gaaet ud paa; derimod have vi faaet en Afskrift af en meget mærkelig Skrivelse, der findes optagen i Betænkningen som Nr 158, men som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, da den henhører under et Afsnit af Finansloven, for hvilket jeg ikke er Ordfører. Ved Konferencen med Konseilspræsidenten udtalte denne, at han erkendte, at der maatte være en rimelig Grænse for den Tid, inden hvilken Embeder paa ny skulle besættes, og han erkendte, at de her omhandlede Embeder ikke bør henstaa ubesatte i alt for lang Tid. Han tilføjede, at han f. Eks. havde fundet, at Fyns Bispestol i Fjor havde henstaaet ubesat „lovlig længe“; jeg tror nok, at det var det Udtryk, han benyttede. Nuvel, den nævnte Bispestol blev ledig ved Biskop Steins Afskedigelse den 30te April 1899, og Biskop Sthyr blev udnævnt til hans Efterfølger den 2den Maj 1900. Embedet var altsaa ledigt nøjagtig et Aar og en Dag. Dette ansaa den ærede Minister med Rette for at være lovlig længe, og

det vil ogsaa erindres, at det vakte megen Misfornøjelse, at dette Embede stod ledigt saa længe. Vi tør antagelig herefter gaa ud fra, at intet af de nu ledige Embeder vil komme til at henstaa ubesat i saa lang Tid, men for det Tilfælde, at Konstitutionen i noget af Embederne ikke desto mindre skulde komme til at være ud over dette Finansaars Slutning, foreslaa vi, hvor det er nødvendigt, at der paa Finansloven fastsættes Størrelsen af det Honorar, som i saa Tilfælde kan udbetales til de konstituerede.

Jeg skal herefter, i Forbindelse med, hvad jeg har sagt om disse ledige Embeder, gaa over til at omtale en Række Spørgsmaal, som ikke i Udvalget have været forhandlede med den ærede Konseilspræsident, men som omhandles i en Skrivelse, som derefter er bleven tilstillet Udvalget af Ministeren. Denne Skrivelse findes i Betænkningen under Nr. 44 og er dateret den 19de December 1900. Det drejer sig om en Række Dispositioner med Hensyn til udbetalte Lønninger, som ere foretagne af de samme Ministre, som jeg allerede har nævnt: Landbrugsministeren, Justitsministeren og Finansministeren, Dispositioner, som Finansudvalget ikke kan erkende, ere i Overensstemmelse med Lovgivningens Bestemmelser, eller som i ethvert Tilfælde maa siges at være af meget tvivlsom Lovlighed. Om hvert enkelt af disse Spørgsmaal har Finansudvalget talt med den paagældende Minister. Men da Konseilspræsidenten derefter har taget disse Spørgsmaal op under eet i den nævnte Skrivelse, vil jeg meget gerne følge denne Opfordring til at forhandle Sagen med ham. Jeg gør det saa meget hellere, som disse Spørgsmaal mere eller mindre berøre de paagældende Ministre personligt, og det altid er en Behagelighed at undgaa, at vore Forhandlinger faa en mere personlig Karakter end nødvendigt. Finansielt set drejer det sig ikke om store Sager. Men disse Spørgsmaal have en mere almindelig, en mere principmæssig Betydning, for saa vidt deres Afgørelse er bestemmende for andre lignende Tilfælde, og fordi der ikke er nogen Garanti for, at Lovens Forskrifter blive overholdte, hvis det kan tillades Regeringens egne Medlemmer at overtræde dem. Naar jeg altsaa knytter mine Bemærkninger til den fra Konseilspræsidenten modtagne Skrivelse, gaar jeg ud fra, at den er affattet i Overensstemmelse med de andre Ministre, at det ikke blot er Konseilspræsidentens personlige Opfattelse, der her er udtalt, men at Skrivelsen udtrykker